

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De prima specie Irregularitatis quæ est ex defectu animæ,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

TITVLVS SECVNDVS.

De Irregularitatibus ex defectu, aut ex facto sine delicto.

DE his in communi prænotandum est. quod etsi vt plurimum spectet ad solum Papam in eis dispensare, tamen quando res est dubia Episcopi esse iudicare num defectus qui occurrit talis sit, vt inducat irregularitatem, ex Innocen. ad cap. 1. De corpore vitiat. Dubium vero est, num in religionibus exemptis id ipsum iudicare possint religiosorum Prælati. Nauar. enim in Enchir. cap. 27. num. 200. Post Sylu. verbo corpore, vitiat. quæst. 1. negat posse. Angelus autem eodem verbo num. 5. & Tabiena num. 3. affirmant posse: quod est quidem satis probabile, cum per exemptionem ab Episcopo, Prælati exemptus censi possit habere in eo ius æquale Episcopi: Prior tamen sententia est tanquam tutior in praxi sequenda.

CAPVT IV.

De prima specie Irregularitatis, qua est ex defectu animæ.

SVMMARIVM.

34. Triplex defectus animæ, ex quo nascitur irregularitas.
 35. Proueniens ex illi: eratura.
 36. Cuius literaturæ defectus constituat irregularitatem.
 37. Quomodo verum sit irregularitatem ex illiteraturæ indispen-
 sabilem esse.
 38. Amens incapax est Ordine.
 39. Qui in amentiam incidit, postquam ad sanam mentem rediit,
 irregularis manet, & quid agendum sit, vt valeat ad Ordine
 promoti.
 40. Delirium aut insania proueniens ex vehementia feb. is, cessans
 hac cessante, non relinquit hominem irregularem.
 41. Irregulares sunt furiosi, lunatici, epileptici: & sic Sacerdotes
 contra usque dicantur, quid agendum sit cum eis, vt ad
 Missæ celebrationem admittantur.
 42. Quid seruandum cum obnoxio vertigini capitis vel animi
 deliquo.
 43. Irregularitas d. monachorum.
 44. Irregularitas Neophytorum.

34. DEFECTVS animi inducens irregularitatem triplex est, vnus literaturæ, alter vsus rationis proueniens ex infirmitate corporis, ita redundante in animam, vt eam prius ipso vsu rationis, sicut accidit in furiosis, lunaticis, & comitiali morbo laborantibus, ac in dæmoniis. Tertius anti-quitatis & firmitatis in fide: qualis defectus communiter est in Neophytis. Quibus in Enchir. cap. 27. num. 205. Nauarrus addit defectum in fide, tam in eo qui hanc nondum recepit, vt in Iudæo, vel pagano: quam in eo qui receptam deseruit: vt in hæretico vel apostata. Sed cum impedimentum recipiendi vel administrandi Ordines in eo qui fidem nondum recepit, sit de iure diuino, quo baptisimus præsupponitur in omnium aliorum sacramentorum receptione (ita ut ad hanc Ecclesia dispensare nequeat cum non baptizato) ipsum nequit censi irregularitas, quæ inducitur tantum iure canonico, prout habitum est in cap. primo. Impedimentum vero in eo qui fidem deseruit, irregularitas est quidem, sed quæ merito ponatur in numero earum quæ nascuntur ex facto cum delicto.

De proueniente ex literaturæ defectu.

SECTIO I.

35. DE irregularitate autem ex defectu literaturæ notandum est primo inductam esse à iure per c. Illiteratos, dist. 6. & per cap. vltimum. De temporibus ordinat. in 6. vbi illiterati ad clericalem tonsuram, atque adeo ad quemuis Ordinem promoti prohibentur: ac per cap. vltimum, De

atate, & qualitate. vbi propter illiteraturam Episcopus ab executione, & administratione officii amouetur.

Notandum est secundo, quænam ad singulos Ordines literaturæ requiratur, definitum esse in Concil. Trident. sess. 23. De reformatione, vbi cap. 4. prohibentur initiari prima tonsura qui fidei rudimenta edocti non fuerint, quiq; legere & scribere nesciant: & cap. 11. statuitur conferendos esse minores Ordines iis qui saltem Latinam linguam intelligant: & in cap. 13. vt Subdiaconi & Diaconi ordinentur in minoribus Ordinibus iam probati, ac literis & iis quæ ad Ordinem exercendum pertinent instructi: & cap. 14. vt ad presbyteratum assumantur qui ad populum docendum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, atque ad sacramenta administranda, diligenti examine præcedente, idonei comprobentur; & sess. 22. cap. 2. vt qui ad Episcopatum assumendus est in vniuersitate studiorum, magister siue doctor, aut licentiatu re sacra Theologia, vel iure canonico, merito sit promotus: aut publico alicuius Academicæ testimonio idoneus alios docendos ostendatur.

Tertio notandum est: Concilium Trident. hæc definiendo nõ inducere irregularitates quæ nascuntur ex defectibus illius doctrinæ, quam exigit ad vnumquemque Ordinem. Primo, quia nullo vitur verbo prohibitio, nisi loquendo de prima tonsura, per quod instruetur irregularitatem imponere ob talis doctrinæ defectum. Deinde si irregulares essent qui promouentur ad quemque Ordinem sine doctrina ad eum requisita per Concil. ipsum, pari ratione essent quicumque deficerent in aliquo ex iis quæ idem Concilium in iisdem locis ad Ordines similiter requirit, si quæ in infinitum multiplicarentur irregularitates, quod est incongruum.

Itaque defectus doctrinæ constituens irregularitatem est solus ille, qui hominem denominat illiteratum (quia de hoc tantum memorata iura expressam mentionem faciunt) atque adeo illiteratum penitus: vt ad cap. Illiteratos, dist. 36. glossa interpretatur. Quo nomine significari eum qui nunquam grammaticam audiuit, deduci potest ex c. fin. De atate & qualitate: vbi de quodam qui, quæ etiam illiteratus est, depositus fuit: dicitur quod nunquam de grammatica didicisset, nec Donatum legisset. Ad eum illi qui aliquo modo in literis versati sunt, etiam si non multum profecerint, nõ videantur illiterati censi. Sufficiens ad irregularitatem: præsertim quando in illis, quod imperfectum est scientiæ, supplet perfectio charitatis, ex cap. Nisi cum pridem, De renunc. §. Pro defectu.

Quarto notandum est: cum talis est defectus doctrinæ in vnoquoque Ordine, & officio: vt ordinatus non possit propter ignorantiam fungi suo munere: tunc & qui ordinatur & qui ordinat peccare mortaliter: atque si periculum sit de aliqua irreuerentia in vsu Ordinum, vt in celebratione Missæ, teneatur ordinatus ab illo abstinere sub pena peccati mortalis: quia ratio naturalis dicit, diuina esse reuerenter, digne que administranda.

Vnde intelligimus quatenus admittendum sit quod Maiolus habet in lib. 1. de irregular. cap. 32. nu. 13. defectum literaturæ indispensablem esse. Id enim verum est habito respectu ad Ordines eos, qui vt debite exercentur, doctrinam requirunt: quia enim impedimentum eorum exercendorum in illiterato, est de iure naturali, Papa non potest super eo dispensare. Habito respectu vero ad eos Ordines quorum relictus vsus non habet nec necessariam doctrinam: sed sufficere potest quod quis correcte legat: vt cum talis vsus non habet adiunctum onus docendi populum, aut conficiendi vel conferendi sacramenta (velut vsus minorum Ordinum) aut cum ante tempus vtendi Ordinibus susceptis comparatur literaturæ sufficiens ad eorum debitum vsum: tunc, quia in illiterato impedimentum exercendorum Ordinum est tantum irregularitas de genere impedimentorum Ecclesiasticorum, Papa potest super eo dispensare: sicut super cæteris Ecclesiasticis impedimentis: quamquam ex Nauar. in cit. num. 205. id non solet, & merito.

De irregularitate proveniente ex carentia vsus rationis.

SECTIO II.

38. De irregularitate ex defectu vsus rationis quæ imponitur in cap. Infames, 6. quæst. 1. notandum est primo, eos qui omnino carent vsu rationis, ut amentes, non tam esse irregulares, quam naturali, diuinoque iure ineptos ad Ordines iuxta antedicta tract. 1. num. 30. Quæ de causa merito monet Nauar. loco cit. versu 4. neque Papam posse cum talibus dispensare. Nam cum susceptio Ordinis sit actus quidam moralis, requirit ex sua natura liberum voluntatis consensum, qui sine deliberatione esse nequit; nec deliberatio sine vsu rationis, ita ut merito iudicetur contra naturam esse, ut is qui omnino destituitur rationis vsu, ad Ordines promoueat: præsertim cum omne quod alienata mente agitur, stetit potius dignus sit quam Ecclesiastici Ordinis honore argumento cap. Quamuis sit triste, 7. quæst. 1.

39. Porro nemo qui amentis aliquando fuit, statim atque ad se redierit, liberatur impedimento recipiendi vel exercendi Ordines, quasi cessante causa cesset & effectus: sed manet irregularis, per cap. Maritum, distinct. 33. ubi is qui aliquando in furiam versus insanit, id est, furiosus, lunaticus aut epilepticus fuit, & à fortiori is qui plene amens fuit (etiamsi promotus non deponatur, ex memorato cap. Quamuis) prohibetur promoueri. Ratioque esse potest, quod ordinariæ illi qui semel amentes fuerunt, vix soleant sic conualecere, quin interdum in eandem amentiam recidant. Quocirca iuxta cap. Nuper, 7. quæst. 2. in fine, triginta diebus probandi sunt: atque per cap. Communiter, distinct. 33. non ante permittuntur sacris altaribus ministrare, quam vnus anni spatium per discretionem Episcopi inueniantur sanitatem mentis recuperasse. Ex quibus verbis aduerte colligi, eum annum esse numerandum ab illo tempore quo recuperata est integræ mentis sanitas: non autem ab eo quo cæpta est recuperatio. Quia vero tale negotium discretioni Episcopi committitur, dici potest eum D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 5. sub finem. & Rosella verbo, Vitiatus corpore, atque Tassiana verbo, Corpore vitiatus sub finem: tempus talis probationis positum esse in arbitrio Episcopi, qui pensatis sufficienter conditionibus morbi, & personæ (& præsertim iudicio medicorum habito, quod ita sit recuperata sanitas ut dubitari deinceps non debeat de relapsu) statuatur num citius, aut tardius, debeat admitti ad Ordines, aut ab eis excludere liberatum ab insanis.

40. Intelligenda autem sunt hæc de eo, qui in veram amentiam incidit ex Navar. in Enchir. cap. 25. num. 72. nam si quis ob inualecentem febrem deliriet, aut insaniat, sublata febre, accessante delirio, & insanis, nihil obstat, quin possit statim promoueri; ut communem receptumque apud omnes vsuum obtinere habeat Maiolus in lib. 2. De irregulitate cap. 13. num. 6. Vbi addit ipsum de quo agimus impedimentum amentis conuere quoque possit is quos stolidos, bardos, aut hebetes vocant; argumento cap. Petrus, distinct. 39. Licet interdum populus ad eo syllestris sit, ut crassior ingenij, & hebetior sensus hominem, propter digniorum penuriam & necessitatem, non sit indignum illi præfici in sacramentorum administratione: nec præsertim cum stoliditas & hebetudo non pertineant ad priuationem vsus rationis, sed solum ad tarditatem, & obtusam conditionem mentis, ita ut aliquam doctilitatem secum patiantur.

41. Notandum est secundo, præter veram amentiam dari certum defectum vsus rationis, quo irregularitas inducitur, qualis est in furiosis, lunaticis, & epilepticis, seu caduco morbo laborantibus, qui irregulares constituuntur per cap. Maritum, & cap. Communiter, distinct. 33. De quibus plura Maiolus in citato lib. 2. c. 14. 15. 16. sed ad Confessarij institutionem obseruasse sufficere in talibus, si Sacerdotes sint, admittendis ad ministerium altaris, cum penitus conualuisse dicuntur, seruandum esse id ipsum quod secundum canones paulo ante de mente captis indicatum est: nempe triginta diebus faciendum esse periculum de recuperata sanitate, & à tempore penitus recuperatæ sanitatis expectandam esse vnum annum (aut certe plus, vel mi-

nus, prout Episcopus arbitratus fuerit) antequam admittatur.

Addenda sunt etiam quædam sequentes conditiones. Prima; ut valde raro, velut semel in mense, aut rarius corripiantur tali morbo, nam si sæpius corripiantur, admitti prohibentur expresse, cap. In literis, 7. quæst. 2. Secunda, ut ipsa correptio non sit valde vehemens; ut contingit cum est sine clamore, sine vlla spuma, sine magna, & horribili corporis agitatione: alioqui enim etiamsi semel tantum in anno talis vehemens correptio contingeret alicui, is non esset ad Missæ celebrationem admittendus, ex ante memorato cap. Communiter. Tertia, ut ex ea celebratione nullum scandalum (propter quod illam prohiberi patet, ex cap. Vsque adeo, distinct. 33.) oriatur: ut fere fiet si duæ præcedentes conditiones adsint. Quarta, ut talibus celebrantibus adsit alius Sacerdos ieiunus, qui ipsorum vice totum Missæ sacrificium perficere possit si forte contigerit eos inter celebrandum morbo corripiri. Hæc colligitur ex cap. Illud, & ex cap. Nihil, 7. quæst. 1.

42. Ex quibus inferre licet quod Maiolus sub finem 16. capituli habet: eos qui patiuntur leues affectiones inducentes defectum vsus rationis, ut vertiginem, syncopem, deliquiumve animi, aut similes, non impediri à celebratione Missæ, etsi temere se illi ingerere non debeant, sed alium Sacerdotem habere, qui mysteria, si oporteat, vice ipsorum perficere possit. Immo nec impediri à susceptione Ordinum, nisi Medicorum iudicio talis esset vertigo quæ morbi caduci præiuncta, ipsum imminere significaret; aut certenisi simul magna esset, & satis frequenter contingeret: ut amplius, quam quater in anno: quo casu susceptioni obstaret periculum imminens scandalum populi, & irreuerentiæ Sacramenti.

De ea Irregularitate quæ dæmoniaco, & ea quæ Neophyti ab Ordine reijciuntur.

43. Tertio notandum est: Dæmoniacos expresse definiri irregulares in cap. Communiter, distinct. 33. Quamuis autem de promotis tantummodo loqui videatur, prohibendo ne audeant sacris altaribus ministrare, vel temere sacramenta diuinis se ingerere: tamen quia (ut habet propositio recepta) Quidquid deijcit promotum, multo magis impedit promouendum: intelligi debet etiam de promouendis: præsertim cum dæmoniaco ipsi ex cap. Clerici, ead. distinct. non modo iij qui adhuc sunt vexationibus dæmonis obnoxij, sed etiam effectu ab eis omnino liberi, ad sacros Ordines promoueri non possint, etiamsi possint ad minores: ut deduci potest ex eisdem capituli verbis illis: Si ad superiorem sacri regiminis gradum ascendere non possint] quæ quidem tantum indicant prohibitionem susceptionis Ordinis maioris. Porro eos qui iam initiati sacris Ordinibus vexantur à dæmonibus, non esse admittendos ad altaris ministerium quousq; vnus anni spatium per discretionem Episcopi inueniantur ab ea vexatione liberati, expresse habetur ex citato cap. Communiter. Aduerte vero per synodum sextam generalem Constantinop. can. 60. eos qui se dæmoniacos esse simulant, etiamsi non sint, perinde subijci irregularitati, ac eos qui à dæmone vere correpti sunt.

De Neophytis demum, seu Saracenis, ludæis, aut Paganis recenter conuersis, aut baptizatis recenter (si est nondum expletis decem annis in vera fide post susceptum baptismum, ex Nauar. cap. 17. nu. 205. argumento cap. Eam te, De rescriptis) quod irregulares sint, constat ex illis verbis D. Pauli prioris ad Thimotheum, cap. 3. non Neophytum: & ex distinct. 48. cap. 1. & 2. Cuius irregularitatis causam adfert ibidem Apostolus, nec in superbiam elatus incidat in laqueum diaboli. Altera causa in cit. cap. 1. insinuat, quod alios docere nesciat, qui ipse non didicit. Adde quod habetur in cap. Miserum, distinct. 61. miserum sit eum fieri magistrum, qui nunquam fuit discipulus: eumque summum Sacerdotem fieri, qui in nullo gradu vnquam oblectus est.

Quamquam tamen in Neophyto nonnunquam tanta apparet charitas, humilitas, & eruditio in ijs quæ ad finem pertinent, ut sine dilatione longa possit, immo debeat eum ipso dispensari, si id necessitas Ecclesiæ exigere videatur

vt exemplis beatorum Nicolai, Seueri, & Ambrosii docetur eadem distin. 61. cap. Statuimus, Quod & in sequenti cap. confirmatur his D. Ambrosii verbis, Neophytus prohibetur ordinari ne extollatur in superbiā: sed si non est humilitas competens sacerdotio, vbi causa non adhaeret, vitium non imputatur. Vide Couarr. ad Clemen. Si furiosus, 1. par. §. 2. num. 7. & 8. In istiusmodi autem irregularitate vt & in praecedentibus prouenientibus ex animae defectibus, solus Papa dispensare potest, prout Nauar. sub finem citati num. 205. expressit. Nec enim sunt de numero earum, quarum dispensatio est a iure Episcopis concessa, de quibus dictum est in praeced. cap. 3. sect. 4.

CAP V T V.

De secunda specie Irregularitatis, qua est ex defectu corporis.

S V M M A R I V M.

- 44 Ratio generalis iudicandi de irregularitate ex defectu corporis.
 45 Talis defectus vel est membri, vel morbi corporis, de cuius sufficientia ad irregularitatem iudic. re est Episcopi.
 46 Obseruanda in genere de membri defectu inducente irregularitatem.
 47 De eo qui sua culpa patitur eiusmodi defectum.
 48 De eo qui in eum incidit post susceptum Ordinem.
 49 Defectus inducentes irregularitatem ex parte capillorum, aut oculorum.
 50 Ex parte aurium, auricularum, aut nasi.
 51 Ex parte labiorum, aut dentium, aut Linguae, aut faciei.
 52 Ex parte dorsi, aut pectoris, aut genitalium.
 53 Ex parte manuum, quatenus defectus inducat irregularitatem.
 54 Quando claudicat inducat irregularitatem.
 55 Morbus inducens irregularitatem & speciatim de lepra.
 56 De psora & lue Venerea.
 57 De herbis podagra, chiroagra, & quibusdam febribus & doloribus capitis.
 58 De paralyse, horrore bibendi vinum, & languore stomachi.
 59 Duo circa istiusmodi irregularitates obseruatione digna.

44. **D**E hac per cap. penult. & vltimum, De corporibus vitiatis, & per cap. 2. De Clerico aegrotante, statui potest generalis propositio quam habent D. Anton. 3. par. tit. 28. initio quinti capitis, atque alii quorum Couarr. meminit. ad Cl. ment. Si furiosus 1. par. initio cap. 8. quamque ex Panormit. ad praecitatum cap. 2. num. 2. refert. Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 200. Eum corporis defectum inducere irregularitatem, cui coniuncta est inhabilitas ad officium Ordinis exercendum, vel deformitas notabilis, quae populo scandalum, aut horrorem inducat.

Aduerte autem ex eodem Panormit. in sequen. num. 4. defectum corporis irregularem facere tantummodo quoad officium illud Ordinis, ad quod exercendum reddit inceptum: sic enim defectus duorum digitorum cum medietae palmae impedit quidem Sacerdotem ne Missam celebrare possit, non item ne alia officia Sacerdotalia exercere, vt conf. Illones audire: per expressum textum in memorato cap. 2. Quod ex eodem, Nauarrus loco citato addens: ita restringendum putat, vt id verum sit, quando quis talem defectum non incurrit sponte, aut sua culpa. Item quoad iam ordinatos, & non quoad ordinandos. Cui fauet quod idem capitulum 2. quo Panormit. nititur, aperte loquitur de Sacerdote qui sine sua culpa, & postquam ad sacerdotium promotus fuerat, in defectum memoratum incurrerat. Fauet etiam ratio; quia in eo qui sponte aut culpa sua defectum patitur, cessat excusatio: neque Ordinis collatio fit ad vnum officium ipsius, & non ad alterum: adeo vt ille qui ob impedimentum exercendi aliquod officium Ordinis ab eius susceptione arceatur, simpliciter arceri censeatur.

45. Ceterum omnis eiusmodi corporis defectus, quo irregularitas inducitur, vel est defectus alicuius membri, id est,

partis humani corporis officium per se distinctum habentis, prout explicat Nauar. in sequenti num. 206. vel est aliquis corporalis morbus: de quo cum dubitatur si tunc talis qui Ordinis executionem impedit aut scandalum gignat, Episcopi est determinare: vt omnes qui hac de re tractant consentiunt ait Couarr. ad Clemen. Si furiosus, par. 1. initio, num. 5. & confirmatur ex cap. 2. de corpore vitiatu, vbi Pontifex quod de macula in oculo obiciebatur cuidam tanquam de impedimento obtinendi Episcopatum, iudicium relinquit Archiepiscopo ferendum cum concilio suorum suffraganeorum.

Nota vero ex D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 5. in tali determinatione consilium Episcoporum ita necessarium esse, vt si ipsum non adhibeatur, illa nullius momenti sit: cum non fiat secundum summi Pontificis praescriptum. Quamquam si adhibito consilio Archiepiscopus se usquam ipsam consilium iudicet atque determinet, non quidem ex sola animi libidine, sed quia iustum sibi videtur (quandoquidem ad illius tantum instructionem consilium exigitur) existimat Panormitanus ad citatum cap. 2. De corpore vitiatu, talem determinationem esse validam: ita ut determinatus irregularis debeat pro dispensatione recurrere ad Papam, qui solus eam dare potest super irregularitate ex defectu corporis; vt Nauarr. cap. 27. nu. 200. docet. Determinatus vero non irregularis possit sine dispensatione promoueri. Quod idem iudicandum videtur de determinatione Episcopi non admittentis vel non sequentis consilium eorum qui in tali difficultate vices suffraganeorum supplere possunt: nisi communis patriae consuetudo praescripta aut speciale priuilegium aliud fera.

De Irregularitate ex defectu membri vniuersae.

S E C T I O I.

46. **A**Tque de membri defectu inducente irregularitatem haec in genere obseruanda occurrunt. Primum est: Eum non tantum consistere in mutilatione qua quis priuatur membro, vt ille cui abscissa est manus, vel effusus oculus: sed etiam in debilitatione, qua quis habet quidem membrum integrum, sed inefficax & inutile: vt is qui manum habet aridam, vel oculum orbatum visu. Ratio in promptu est quoniam ex ea debilitatione perinde sequi potest inhabilitas ad exercendum officium Ordinis atque ex abscissione.

49. Secundum est: Defectum membri necessarij ad executionem Ordinis, vel qui habet coniunctam deformitatem notabilem, inducere irregularitatem: tam in eo qui sine sua culpa, quam in eo qui cum sua culpa eum contraxit, iuxta cap. 2. De Clerico aegrotante: atque adeo totum titulum de corpore vitiatu. Et ratio est: quod talem defectum non prouenire ex propria culpa, non obstat quin vere sit impedimentum exercendi Ordinis.

Tertium est: Defectum membri, quod nec esse necessarij ad executionem Ordinis, nec annexam habet notabilem deformitatem, non reddere irregularem eum, cui sine propria culpa contingit: vt censeretur contingisse ei qui vacans relicta, casu sibi ipse, aut chiurgus propter valetudinem, aut alius absque propria sua culpa, tale membrum abscidisset. Istud constat ex cap. Qui partem, & aliquot sequentibus, distin. 55. Ex cuius capituli glossa prima adde, eandem esse rationem si quis praescinderet sibi digitum superfluum aut aliam partem superfluum, ac si praescinderet sibi ungues, aut dentes nimis longos: dummodo, vt monet Angelus verbo Corpore vitiatu nu. 1. talis praescissio fieri possit sine deformitate corporis.

47. Quartum est: defectum membri, irregularem efficere eum cui cum peccato contingit, ex cap. Maritum, distin. 33. vbi statuitur non promouendus is, qui semetipsum abscidens, aliquod membrum indignatione, vel timore sine iusto sine iniusto superatus truncauerit. Quod intellige, ex Couarr. ad Clemen. Si furiosus 1. parte initio, num. 5. in fine, etiam si membrum sit occultum, nec suo defectu inducat notabilem deformitatem, nec etiam necessarium sit ad executionem Ordinis: vt pendenda de quibus est textus expressus distin. 55. cap. Si quis absciderit, & cap. Si qui. Etiam si item non a seipso sed ab alio mutilatus sit sua culpa: nempe quia

iudis,